

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 22 NOVEMBER 2012

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

in de zaak:

1. V

appellant, vertegenwoordigd door mr. LIEVENS Philip, advocaat te 9300
AALST, Burchtstraat 11/1,

tegen:

1. RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, openbare instelling,
met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7, geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. VANDECASTEELE A. loco mr. DEPUTTER
Tom, advocaat te 9600 RONSE, Charles de Gaullestraat 19.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 20 november 2008 door de Arbeidsrechtbank te Oudenaarde, 3^e kamer (A.R. 08/256/A/III),
- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest, uitgesproken op tegenspraak op 4 december 2009 door het Arbeidshof te Gent, afdeling Gent, 5^e kamer (A.R. 2008/AG/288),

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest van het Hof van Cassatie, uitgesproken op 4 april 2011 door de 3^e kamer (S.10.0026.N),
- de dagvaarding na Cassatie, betekend op 29 november 2011 en ontvangen ter griffie op 1 december 2012,
- de neergelegde conclusie,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 25 oktober 2012, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie een mondeling advies uitbracht, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer V werd op 30 juni 2007 door zijn werkgever ontslagen met betaling van een inschakelingsvergoeding ten belope van zes maanden. Tevens ontving hij vakantiegeld voor 24 dagen betaalde jaarlijkse vakantie die hij in 2007 niet had opgenomen. Hij deed een aanvraag tot het bekomen van werkloosheidsuitkeringen vanaf 1 januari 2008.

2.

Bij beslissing van 16 januari 2008 heeft de directeur van het werkloosheidsbureau het recht op werkloosheidsuitkeringen geweigerd voor de periode van 1 januari 2008 tot en met 28 januari 2008. De directeur was van oordeel dat voor deze dagen de heer V niet zonder loon was. Hij hield daarbij rekening met het vakantiegeld voor 24 dagen dat deze ontvangen had.

3.

Bij verzoekschrift van 15 april 2008 heeft de heer V beroep aangetekend tegen deze beslissing voor de arbeidsrechtbank te Oudenaarde.

Bij vonnis van 20 november 2008 heeft de arbeidsrechtbank de vordering als ongegrond afgewezen.

4.

Bij verzoekschrift van 12 december 2008 heeft de heer V hoger beroep aangetekend tegen dit vonnis.

Bij arrest van 4 december 2009 heeft het arbeidshof te Gent het hoger beroep ontvankelijk en gegrond verklaard, en heeft het de bestreden administratieve beslissing vernietigd.

5.

Ingevolge de cassatievoorziening, ingesteld door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, heeft het Hof van Cassatie, bij arrest van 4 april 2011, het arrest van het arbeidshof te Gent verbroken, behalve in zoverre dit arrest het hoger beroep ontvankelijk verklaarde. De aldus beperkte zaak werd verwezen voor dit hof.

6.

Bij exploit van 29 november 2011 heeft de heer V: het cassatiearrest betekend aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en heeft hij dagvaarding gegeven aan de Rijksdienst om te verschijnen voor dit hof op 6 januari 2012.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het arbeidshof te Antwerpen heeft het hoger beroep van de heer V reeds ontvankelijk verklaard. De zaak werd na het cassatiearrest rechtsgeldig aanhangig gemaakt bij dit hof door de betekening van het arrest en de dagvaarding om te verschijnen voor het hof.

III. BEOORDELING.

1.

De heer V. betwist niet dat de hem toegekende inschakelingsvergoeding evenals het vakantiegeld als loon dienen beschouwd te worden. Hij is echter van oordeel dat uit artikel 20 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 houdende de toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering, blijkt dat het hem toegekende vakantiegeld noodzakelijk moet aangerekend worden op het jaar 2007. Aldus kan met dit vakantiegeld geen rekening gehouden worden bij de bepaling van het recht op werkloosheidsuitkeringen voor het jaar 2008. Hij verwijst ook naar de analoge bepalingen in de vakantiewetgeving (artikel 64 van het Koninklijk Besluit van 30 maart 1967). De stelling van de eerste rechter, en die van het Hof van Cassatie, zijn volgens hem niet in overeenstemming te brengen met de tekst van artikel 20 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991.

De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening vraagt de bevestiging van het eerste vonnis. De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening verwijst daarbij naar de motieven van het arrest van het Hof van Cassatie. De Rijksdienst voegt daaraan toe dat de stelling van de heer V erop neer zou komen een ongelijke behandeling in te stellen tussen de werknemers, die een verbrekingsvergoeding of inschakelingsvergoeding ontvangen, en wiens vakantiegeld niet zou toegerekend worden op het volgend jaar, en de werknemers die ontslagen worden met een opzeggingstermijn die dient gepresteerd te worden, wiens opzeggingstermijn geschorst wordt tijdens de dagen waarin de vakantie wordt opgenomen, en dus verlengd wordt tot de eerste periode van het daaropvolgend jaar.

2.

Om werkloosheidsuitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze zonder arbeid en zonder loon zijn wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil (artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering - hierna genoemd werkloosheidsbesluit).

Artikel 46 van het werkloosheidsbesluit bepaalt dan verder in zijn § 1:

" Wordt voor de toepassing van artikel 44 inzonderheid als loon beschouwd:

...

3° het vakantiegeld

...

5° de vergoeding waarop de werknemer aanspraak kan maken uit hoofde van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, met uitzondering van de vergoeding wegens morele schade en de vergoeding die toegekend wordt ter aanvulling van de werkloosheidsuitkering.

...

De Minister kan na advies van het beheerscomité bepalen:

1° het tijdstip waarop de werkloze de dagen gedekt door vakantiegeld of door de bezoldiging bedoeld in het eerste lid, 3° en 4° moet uitputten alsmede de wijze waarop het aantal dagen, dat door deze bezoldiging gedekt is, wordt berekend".

In uitvoering van dit laatste lid bepaalt het Ministerieel Besluit van 26 november 1991, artikel 20, 1° het volgende:

"De werkloze moet de dagen die gedekt zijn door vakantiegeld ten laatste uitputten in de maand december van het jaar dat volgt op het vakantiedienstjaar.

De door vakantiegeld gedekte dagen mogen niet uitgeput worden tijdens periodes van volledige werkloosheid die niet vergoedbaar zijn in toepassing van artikel 46 van het Koninklijk Besluit ingevolge het ontvangen van een vergoeding wegens de beëindiging van de arbeidsovereenkomst...".

3.

Uit deze bepalingen volgt dat zowel het vakantiegeld als de verbrekingsvergoeding loon vormen voor de toepassing van art. 44 van het werkloosheidsbesluit, zodat de werkloze geen werkloosheidsuitkeringen kan ontvangen voor de periodes waarop dit loon betrekking heeft.

(In casu ontving de heer V weliswaar een inschakelingsvergoeding i.p.v. een verbrekingsvergoeding, in toepassing van de wet van 23 oktober 2005 tot instelling van het generatiepact. Art. 36 van deze wet stelt de inschakelingsvergoeding echter gelijk met een verbrekingsvergoeding zodat de artikelen 44 en 46 van het werkloosheidsbesluit eveneens toepassing vinden op deze vergoeding).

4.

In zijn arrest van 4 april 2011 oordeelt het Hof van Cassatie dat uit de samenhang van artikel 44 en 46 van het werkloosheidsbesluit, artikel 20 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 en artikel 46 van het Koninklijk Besluit van 30 maart 1967 tot bepaling van de algemene uitvoeringsmodaliteiten van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie van de werknemers, niet alleen volgt dat zowel de opzeggingsvergoeding als het vakantiegeld bij uitdiensttreding als loon moeten worden aangezien voor de toepassing van artikel 44 van het werkloosheidsbesluit, maar ook dat beide vergoedingen, voor de toepassing van de werkloosheidsreglementering, niet kunnen geacht worden eenzelfde kalenderperiode te dekken. Aldus kan de ontslagen bediende, aldus het Hof van Cassatie, die van zijn werkgever zowel een opzeggingsvergoeding als vakantiegeld bij uitdiensttreding ontvangt, slechts werkloosheidsuitkeringen genieten na het verstrijken van de door de opzeggingsvergoeding gedekte periode, verlengd met de niet opgenomen vakantiedagen gedekt door het vakantiegeld bij uitdiensttreding. Het hof sluit zich bij deze zienswijze aan.

In tegenstelling met wat de heer V voorhoudt is deze stelling niet in strijd met artikel 20 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991. Artikel 20 van dit besluit stelt weliswaar als regel dat de werkloze de dagen die gedekt zijn door het vakantiegeld moet uitputten voor het einde van het jaar, maar voegt daar onmiddellijk aan toe dat de door het vakantiegeld gedekte dagen niet mogen uitgeput worden tijdens periodes van volledige werkloosheid, die niet vergoedbaar zijn in toepassing van artikel 46 van het werkloosheidsbesluit, als gevolg van het ontvangen van een vergoeding wegens de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Aan de regel van artikel 20, al. 1 wordt aldus door de wetgever zelf afbreuk gedaan in alinea 2, wanneer de toepassing ervan er toe zou leiden dat de vakantiedagen aangerekend worden op een periode die eveneens gedekt is door de verbrekingsvergoeding.

5.

Deze oplossing is niet in strijd met de regeling inzake de vakantiewetgeving, noch met de Europese regels, en met name met de richtlijn 2003/88/EG van 4 november 2003, vermits ze de werknemer niet belet integraal het voordeel van de vakantiewetgeving te genieten. De vakantiedagen die hij, ingevolge de beëindiging van de arbeidsovereenkomst niet heeft kunnen opnemen, worden vergoed door het vakantiegeld betaald bij de uitdiensttreding. Artikel 20 van het Ministerieel Besluit houdt enkel in dat geen werkloosheidsuitkeringen kunnen genoten worden voor een periode overeenstemmend met het aantal vakantiedagen, waarvoor een vergoeding betaald wordt.

6.

Het bestreden vonnis dient dan ook bevestigd te worden.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gehoord in zijn eensluidend advies, de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

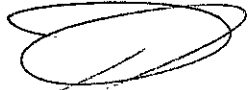
Veroordeelt in overeenstemming met artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van de heer Vandeperre op 160,36 €.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

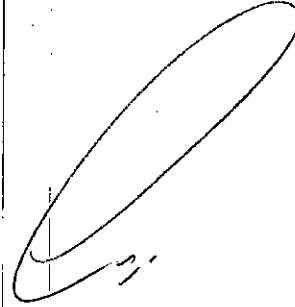
Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

griffier.

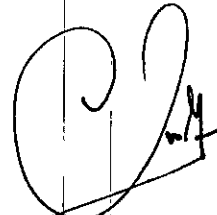
Sven VAN DER HOEVEN

Karel GACOMS

Ivo VAN DAMME

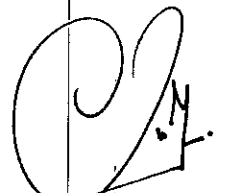
Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 22 november 2012 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS